

Ina Snijders-de Vlaming vertelt - deel 2

De openbare school aan de Noord Voorstraat werd gereed gemaakt voor de schoolkinderen van het dorp. We gingen daar halve dagen naar school, tijdelijk, omdat de christelijke school in gebruik was als distributiepunt en alle kinderen daarom naar de openbare school moesten.

Toen ons huis schoon was, konden we er weer in. Ik miste mijn speelgoedkachtje dat ik met sinterklaas had gekregen. Dat was weggespoeld. Van kapotte ramen kan ik me niets meer herinneren, maar vanwege al die stukken wrakhout die steeds tegen muren en ramen aankwamen, moeten er heel wat ramen zijn gebroken. Er was nog meer verdwenen, foto's bijvoorbeeld.

Vanuit ons huis konden we de gaten in de Molendijk zien. Het heeft maanden geduurd voordat die gaten gedicht waren. We gingen ook bij de Molendijk kijken.

Als het voortaan hoogwater, storm of slecht weer werd, ging mijn moeder altijd naar opoe Barth (haar moeder) toe en wij gingen dan naar de familie Barth van de lampenwinkel. Als het stormde bleef moeder op, ze haalde ons uit bed, wij moesten ons aankleden en aan tafel komen zitten. Er kon dan van alles gebeuren, zeker op het platteland. Als het stormde kwam er altijd wel ergens een tak tegen een van de hoogspanningdraden of telefoondraden aan.

Leen Snijders.

Wij woonden tot eind 1948 op de Molendijk, in het huis dat met de watersnood is weggeslagen. Wij verhuisden naar de Groenekruisstraat en de familie Wout van der Wulp kwam in ons huis. Dat gezin is in 1953 verdrongen.

Bij de watersnood werd er in het begin van uitgegaan dat de Nest het eerste zou onderlopen, dat de Kildijk het zou begeven.

De politie belde in

de vroege morgen, in de nacht eigenlijk, aan met de boodschap dat we uit huis moesten vanwege overstromingsgevaar. Wij zijn naar Dordrecht gegaan naar familie. Ik ben daar ook naar school gegaan.

De Nest was het eerst droog en dus kwamen wij al vrij vroeg terug. Eerst moest er overal schoongemaakt worden. De mensen wierpen hun troep op straat en voor ons jongens was het heel avontuurlijk om te zien wat er allemaal op straat lag. Meenemen was er niet bij, maar

bekijken wel. Allerlei kapotte meubels zag je, planken, troep, wat al niet. We gingen overal kijken. Zelf waren we niks kwijt, maar toen mijn vader een dressoir opende viel het helemaal uit elkaar, omdat de lijm had losgelaten.